

ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН

ВЕСТНИК ЗА ДУХОВНА ПРОСВЕТА
ИЗДАНИЕ НА СЛИВЕНСКА МИТРОПОЛИЯ

Брой 3
Февруари 2009, год. XVIII

НЕБЕСНИ СТЬЛБИ

*Но Исус, като го хвана за ръка,
изправи го; и той стана
(Марк 9:27)*

Благочестиви християни,
Докато Исус бил на планина-
та Тавор, където се преобразил пред
тримата Си ученици - Петър, Иаков
и Иоан, в Негово отсъствие се слу-
чило нещо неприятно с останалите
Му девет ученика, които Го очак-
вали долу, в подножието на Тавор.
Един баща довел бесноватия си син
при тях и ги помолил да излекуват
чедото му, но те не могли. И как
ще могат, като нито те, нито ба-
щата имали необходимата вяра, за
да стане чудото!

Бащата още не си бил отишъл,
когато Исус дошъл и поправил гре-
шката на учениците Си, изгонвай-
ки злия дух от момчето. При изли-
зането си от своята жертва демо-
нът силно изкрещял и я повалил
на земята, но Спасителят хванал
момъка за ръка, изправил го и го
предал на зарадвания и уплашен
баща.

Тази картина често се повтаря
и с нас. Дяволът ни поваля в калта
на един или друг грях, но когато
се покаем, Пресладкият Исус ни
протяга десница и ни изправя. И
нещо повече! Той ни поставя пред
духовната стълба, съединяваща зе-
мята с Небето, и настоятелно ни
подканя да я изкачим. Едни вече

са на първото стъпало, други са
по средата, трети са на самия връх...
Мнозина падат, ала подкрепяни от
Божията десница стават и отново
устремяват взор нагоре. Но най-
страшното е, че мнозинството чо-
веци нито виждат тази стълба, ни-
то се интересуват от нея - те са
предпочели друга стълба, също ду-
ховна, но която ги низвежда в адо-
вата произподня.

Има няколко на брой духовни
стълби (лествици), които изкач-
ват човешката душа до Царство-
то Небесно. Една такава деветс-
тепенна стълба ни предлага Сам
Спасителят. Това са Неговите бла-
женства, а деветте стъпала на та-
зи чудна Евангелска лествица са:
смирението, покаянието, кротост-
та, праведността, милосърдието,
целомъдрието, миротворството, го-

нението заради Божията правда и мъченичеството заради Христа (срв. Мат. 5:3-12).

Друга духовна стълба към нашия Небесен Отец ни предлага св. ап. Петър. Всъщност по съдържание и дух тя е същата като лестницата на блаженствата. Ето я: "Като положите всяко старание, привнесете към вярата си добродетел, към добродетелта знание, към знанието въздържание, към въздържанието търпение, към търпението благочестие, към благочестието братолюбие, към братолюбието любов" (2 Петр. 1:5-7).

Трета небесна стълба изправя пред мисления ни взор св. ап. Павел: Не само това, но се хвалим и със скърбите, като знаем, че скръбта поражда търпение, търпението - опитност, опитността - надежда, а надеждата не посрамя, защото любовта Божия се изля в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий (Римл. 5:3-5).

На 29 март е Неделя четвърта на Великия пост или както още се казва Неделя на преподобни Йоан Лествичник. В предговора към неговата класическа книга "Лествица или Стълба за духовен живот" четем: "Тази книга показва най-превъзходния път за всички, които бързат да запишат имената си в небесната книга на Живота. Вървейки по този път, ние ще видим, че тя непогрешимо води ония, които следват нейните указания, предпазва ги неуязвени от никакви спънки и представлява една изправена стълба, която води от земното в Светия светих, на чийто връх е Бог на любовта. Тая стълба, мисля си, е видял и този Иаков, победител на страстите, когато е починал на своя подвижнически одър."

Ето някои духовни бисери от тази книга:

"Както в много нечистотии се раждат червен, така и от множество ястия произлизат много падения, лукави помисли и съновидения.

Както ония, които имат на краката си окови, не могат удобно да вървят, така и

ония, които събират пари, не могат да се изкачат на небето.

Както за умирация е невъзможно да ходи, така и за отчаялия се е невъзможно да се спаси.

Бесовете често се преобразяват в ангели на светлината (2 Кор. 11:14)... и ни се представят в сънища... Който вярва на сънища, той е съвсем неопитен, а който изобщо не им вярва, той е мъдър.

Нищо не прави душата така безплодна, както нетърпеливостта.

Един мъдър старец духовно увещавал един горделив брат, но той, заслепен, му казал: "Прости ми, отче, но аз не съм горд." Мъдрият старец възразил: "А с какво, синко, можеш да докажеш по-ясно, че си горд, ако не с това, че казваш: аз не съм горд?"

Всички, които молят нещо от Бога, и не получават, без съмнение не получават по някоя от следните причини: или защото преждевременно молят; или защото молят не по достойнство, а поради тщеславие; или защото, като получат просимото, биха се възгордели или биха изпаднали в нерадение.

Както морето неволно се укротява от маслото, така и постът изгасява и неволните разпалвания на плътта."

Братя и сестри,

Лестницата на преп. Йоан има 30 стъпала. Ще кажете: твърде много за такива немощни и грешни люде, каквито са повечето между нас. Но всеблагият Бог е предвидил подобно възражение от наша страна; Той прекрасно знае колко слаба е човешката природа и предлага на такива духовно немощни люде като нас небесна стълба от... едно стъпало! Това единствено стъпало е ПОКАЯНИЕТО. Стъпим ли здраво на него, ние ще имаме велика надежда за спасение. Нима и него ще пренебрегнем и няма да го изкачим? Да не бъде! Каем се, Господи, от цялото си сърце и от цялата си душа, за всички наши грехове се каем, прости ни. Амин.

Иван НИКОЛОВ

ЗА ТЪРПЕНИЕТО В СКЪРБИ

В св. Писание се съдържат ясни указания за необходимостта от скърби за търсещите спасение. Сам Господ е казал: "В света скърби ще имате" (Иоан 16:33). Тези скърби са кръстът, който всеки човек трябва да носи в своя живот. Скърбите, болестите и бедствията трябва да се приемат от християнина като дадени от Божията ръка, защото те се изпращат от Божия промисъл за наше вечно спасение. Скърбите пробуждат в сърцето ни вяра в Бога, насочват ни към молитва, очистват сърцето ни от грехове, укрепват в добродетелите. Св. апостол Павел казва: "Хвалим се със скърбите, като знаем, че скръбта поражда търпение, търпението - опитност, опитността - надежда, а надеждата не посрамя" (Рим. 5:3-5). Тази добродетел се ражда в човешката душа в горнилото на скърбите и трудно може да бъде придобита при спокоен живот, чужд на страданията. Скръбта поражда търпение.

В светлината на Евангелското учение оптинският подвижник иеросхимонах Амвросий поучава своите духовни чада към търпение в скърби. "Всеки християнин да се изпитва с нещо - препоръчва той в едно от писмата си. Един с бедност, друг - с болест, трети - с разни неблагоприятия. С това се изпитва твърдостта на вярата и надеждата, и Божията любов, тоест на какво човек се поддава повече, към кое повече се прилепя, нагоре ли се стреми или още е прикован към земята; така християнинът чрез подобни изпитания вижда сам в какво положение и разположение се намира и неволно се смирява." "Нека сме неуморни да се каем, смиряваме и търпим изпатени-

те скърби и болести, разбирайки евангелските думи на Господ: "С търпение спасявайте душите си" и "Претърпи до край и ще бъдеш спасен".

Почти във всички свои писма иеросхимонах Амвросий засяга въпроса за търпеливото носене на всички скръбни обстоятелства, пред които е изправен християнинът. В тях той вижда особено промислително Божие действие, допускано за спасението на човека. "Скърбите, казва той, са дар Божий и всичко, което се прави промислително от Господа, е за наша душевна полза." В едно от писмата си оптинският старец пише: "Грешката и заблудата на човечеството идва от това, че не разбираме правилно Божието намерение и Божията воля за нас. Господ по Своята благодост и милосърдие иска да ни дарува вечно блаженство на небето, в Небесното Царство, а ние поради своята слепота повече желаем, търсим временно щастие и благополучие на земята. И Господ по Своята благодост и поради любовта Си към човешкия род ни вразумява с различни скърби и болести и с други бедствия, както свидетелства св. апостол: Господ наказва, когато обича; бичува всеки син, когато приема. Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове (Евр. 12:6)."

Всички скръбни обстоятелства според стареца Амвросий ни се случват за наше спасение. Господ като любящ отец изпраща на всяка душа онова, което ѝ е от полза. В едно от писмата си той пише: "Господ толкова ни обича, колкото нито една майка не обича детето си. Но ние често сме недостойни за тази Божия любов, заради

което ни се изпращат справедливо много и различни скърби и болести." "Земната човешка участ, пише старецът в друго писмо, е скръб, труд, болест, подвиг, печал, недоумения, утеснения, лишения от едно или друго, оскърбления, смущения, надигане на страстите, борба с тях, преодоляване или изнемога, или безнадеждност и други подобни." Но ето какво казва пророк Давид: "Няма мир в моите кости от греховете ми." И праведният Йов пита: "Не е ли изпитание земният живот на човека." А ние всички се питаме не може ли да си осигурим покой и често мислим: "Ако не бяха тези пречки и тези обстоятелства и ако не беше този и този човек, то може би щеше да ми е поудобно и спокойно, а забравяме, че тези неудобства често излизат от самите нас, както и злите помисли. Откъдето произлизат страстите, оттам идват и всички наши неудобства, неуредици и разстройване." Старецът Амвросий убеждава, че "голяма част от страдащите сред нас е подложена на страдания като следствие или на неправилни мисли, или на грешни действия". Затова "колкото и тежък да е кръстът, който човек носи, дървото, от което е направен, е израснало в почвата на неговото сърце".

На въпрос на мнозина защо страдат благочестивите хора и праведниците, убедителен отговор намираме в писмата на оптинския старец. "Всеблагият Господ - пише иеросхимонах Амвросий - изпраща на праведните различни скърби, първо, за да не отслабват в подвизите на благочестието и, разлентявайки се, да не се отклонят в противоположната страна и да не погинат, както е казано от пророк Иезекиил: "Кога аз кажа на праведник, че той ще бъде жив, а той се уповава на праведността си и извърши неправда, то всичките му праведни дела не ще се спомнят и той ще умре от неправдата си, която е извършил" (33:13). Второ, на праведните Господ изпраща различни скърби, та с това да се очистят напълно от греховете и страстите и да получат обещаното въздаяние в бъдещия век според казаното: "Като злато в горнило ги изпитах и като всеплодна жертва ги приех." На грешните Господ изпраща различни напасти и болести, за да ги привлече към покаяние, както Сам казва в св. Евангелие: "Дойдох да призова не праведници, но грешници към

покаяние" и още: "Покайте се, защото се приближава Царството Небесно." "Свободата на разумните същества винаги е била изпитвана и досега се изпитва, докато се утвърди в доброто - казва иеросхимонах Амвросий, - защото без изпитване доброто не остава крепко."

Колкото по-строго живее християнинът в духовния живот, толкова повече скърби и неприятности го нападат. Но всичко това не е случайно, а по особеното Божие устройство. Скърбите са допуснати за това, та посредством тях хората да бъдат в постоянно бодърстване и търсене на Бога. "Скърбите - казва иеросхимонах Амвросий - трябва да съпътстват човек навсякъде... и особено желаещите да се упражняват в молитва."

Скърбите в човешкия живот присъстват под най-различни форми. Това са или условия на живот, или телесни недъзи, или клевети, сплетни и клюки от околните, понякога и от най-близките хора. Благочестивите люде, които понасят подобни обстоятелства с търпение и се покоряват на Божията воля, понякога са подложени на изкушения непосредствено от тъмната враждебна сила, но също само по Божие допущение и Промисъл. Иеросхимонах Амвросий разсъждава за това в писмата си. В едно от тях той пише: "Сега няма Диоклетиа̀ни и Максимиани, но врагът намира начин да пречи на удържашите благочестие чрез слабите и нерадивите." В друго писмо четем: "Онзи, който иска да живее благочестиво, ще бъде гонен. От кого? Ясно е - преди всичко от своите, които врагът въоръжава, за да отклонят от пътя на благочестието благоизволилите да вървят по него."

За болестите старецът Амвросий пише: "Телесните болести са нужни за очистване на плътта, а душевните болести, обиди и ругатни са нужни за очистването на душата." Веднъж, посочвайки думите на св. Исаак Сирин, че "е невъзможно тялото да не боледува, ако някой избере пътя на добродетелите", старецът добавя: "А още повече е невъзможно за нас да не бъдем болни, бавно пристъпващи по този път."

Иеросхимонах Амвросий уподобява телесните болести на подвижничество и в едно от писмата си той казва следното по този въпрос: "Св. Иоан Лествичник нарича и

болестта подвижничество, при това отрядно подвижничество, макар и неволно. Отрядно, защото при произволното (прието по собствено воля) подвижничество може да има превъзнасяне, осъждане на другите, а при неволното (не по собствена воля) болестно подвижничество, човек няма с какво да се възгордее... Произволното и неволното подвижничество еднакво смиряват плътта, а последното понякога се изпраща и за изкореняване на самопревъзнасянето. Затова понасяй болестите благодарно и благодари на Божието милосърдие за неволното вразумление... повече от друг път при болестно състояние се пази от предразполагане на духа към ропот."

С такава цел старецът се стреми да обясни, че заради греховния си живот заслужаваме и по-голямо наказание, но Милосърдният Господ ни подлага само на известно изпитание, очаквайки от нас обръщане и покаяние. "Ако християнин е съгрешил - пояснява старецът Амвросий, - то според праведния Божий съд, за избягване на вечно наказание, трябва при покаянието си да понесе някакво временно наказание, но помалко в сравнение с греха - или болест, или някаква беда, или безчестие. Останалото ще възпълни Божията милост. Благоразумният разбойник бил такъв 30 години, а понесъл наказание - само три часа разпънат на кръст със счупени крака. Вярно, това наказание е тежко, но може ли то да послужи като удовлетворение за тридесетгодишно разбойничество?" Затова според стареца Амвросий към спасение води само тази скръб, която бива носена без роптаене срещу Божия Промисъл. "Когато в нашите скърби и болести проявяваме малодушие, роптаем срещу Бога и хората и срещу участта си, тогава няма да се прославим, но ще се осъдим."

Много опасно е в скърби да униваме, защото тази страст (унинието) води душата към разслабване, а след това и към пълно безразличие по въпросите на спасение и накрая - към отчаяние. Старецът Амвросий съветва: "В никакъв случай не унивайте, не бива да се опечаляваме и скърбим прекомерно, но нека се надяваме и упо-

ваваме, че Божията благодат, допълваща оскъднялото, и всесилната Божия помощ ще доведат всичко до полезния край." Старецът пише на една своя духовна дъщеря, която от скръб била изпаднала в отчаяние: "Напразно мислиш, че хората умират от скръб... скърбите обратно приближават хората до спасението, ако някой не е малодушен и не се отчайва, а се въоръжи с търпение, смирение и преданост към Божията воля."

Иеросхимонах Амвросий съветва да не се вгльбяваме в постигналата ни мъка. Той пише: "Знай, че мъката е като море. Колкото повече човек влиза в него, толкова повече потъва." И ако "поради нашата немощ не можем да се радваме при обиди, то поне нека не скърбим прекомерно. Ако поради слаби нерви не можем да преборим и преодолеем скръбните и оскърбяващите мисли, то всячески нека се пазим да не роптаем. Нека познаем нашата немощ и се смирим пред Бога и хората и се покаем."

В друго писмо четем: "Макар пред хората да сме прави в нещо, но когато не сме прави пред Бога, нека понесем без самооправдание всяко страдание, всяко неудобство и всяко утеснение, без да обвиняваме никого за това, но да приемем всички скърби като изпратени от Божията ръка за очистване на греховете ни и за наше исправление и най-вече за смиряване на нашето превъзнасящо мъдруване."

Изцяло предалият се на Господа понася търпеливо всичко случващо се с него като изпратено от спасителния Божий Промисъл. Истинският християнин трябва да се предава на Божията воля във всички житейски случаи, а по време на болест тази преданост е особено нужна. "Предаността на Божията воля - пише старецът Амвросий - винаги е нужна и полезна за нас, но в болест тя е още по-необходима. Само тогава можем да бъдем спокойни и да удържим вярата си и упованието си на Божието милосърдие, спасяващи каещите се грешници и заедно смиряващи, подобно митаря, който не се разгневил на унижилия го фарисей."

Архимандрит Иоан МАСЛОВ

КОМЮНИКЕ НА РАБОТНАТА СРЕЩА НА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ПРАВОСЛАВНИТЕ ЦЪРКВИ

На 11 март, в София по покана на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим и Св. Синод на Българската православна църква (БПЦ) се състоя работна среща на представители на Православните автокефални църкви като

естествено продължение на Светия Разширен Надюрисдикционен Всеправославен Събор от 1998 г. Обсъдени са били всички въпроси касаещи лицата, отделили се от единството на Българската православна църква, поставени в решението на Европейския Съд по правата на човека в Страсбург от 22 януари 2009 г., произнесено по жалби № 412/03 и № 35677/04, подадени от разколниците начело с самопровъзгласилия се за Софийски Митрополит Инокентий. В срещата са участвали и представители на Президента, Парламента и Правителството на Република България, както и известни юристи, специалисти по международно и канонично право. Тъй като на тази среща не са участвали лично главите на Православните поместни църкви, а упълномощени от тях представители, срещата не е завършила с решение, а с комюнике.

Ето неговият пълен текст:

1. Единството на БПЦ и каноничността на Св. Синод и на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим са без съмнение от гледище на каноничното право и на Вселенското православие. Заявяваме, че БПЦ е била, е и ще бъде Една. Съществуващият от 1992 до 1998 г. разкол в БПЦ е преодолян с решенията на проведения се в София Свети Разширен Надюрисдикционен Всеправославен Събор от 30.IX.- 1.X.1998 г., взети въз основа на свещените канони

на Православната църква. Решенията на този Събор са авторитетен и канонично-задължителен за православните християни акт, чрез който окончателно е прекратен болезненият разкол в БПЦ. Лицата, поставили се

извън Единството на Църквата, имат възможност чрез покаяние да се завърнат в нея.

2. Възниква въпросът, защо този акт на Събора не е обсъждан и зачетен при преценката на случая от Съда по правата на човека в Страсбург, което е повлияло на неговото крайно решение. Предвид наличието на това авторитетно и обвързващо решение на Събора, прекратяващо разкола в БПЦ, е неоснователно да се твърди, че Българската държава се е намесила неправомерно, включително по законодателен път, във вътрешните дела на БПЦ.

3. Според принципите и практиката на Съда религиозната свобода включва уважение на автономното право на всяко вероизповедание. В случая в Православната църква става въпрос за каноничното право.

4. Изводът на Съда, че държавата трябва да е неутрална по отношение на традиционната си религия - източноправославното вероизповедание (чл. 13, ал. 3 от Конституцията на Република България) не е задължение, което е включено в обхвата на Европейската конвенция по правата на човека и основните свободи. Законът за вероизповеданията, приет през 2002 г. от Народното събрание на Република България, изразява българското национално самосъзнание, без в същото време да противоречи на европейската практика. Благо-

дарение именно на този закон българската държава е успяла да преодолее негативните последици от намесата във вътрешно-църковните дела, като по този начин е възстановена справедливостта по отношение на каноническата Българска православна църква.

5. Представителите на Поместните православни църкви призовават правителството на Република България да защити законния интерес на БПЦ. Защищавайки БПЦ, държавните лидери ще защитят и идентичността на българския народ, неговата вяра и многовековната му история, неговата религиозна и културна индивидуалност, неговото единство и солидарност. Основавайки се на обстоятелствената част и мотивите в решението на Съда по правата на чо-

века в Страсбург, участниците вярват, че съществуват повече от солидни основания за неговото обжалване. От своя страна Православните църкви изразяват готовност да окажат на лидерите на Република България всичката необходима помощ, изразяваща се в съвети и информация, както и да влязат в диалог със Съвета на Европа и Съда по правата на човека в Страсбург.

6. Участниците в срещата изразяват общо разбиране и се обръщат към Българската държава да предприеме необходимите действия за обжалване на въпроса пред Големата камера на Съда по правата на човека в Страсбург, като считат, че Съдът не е разполагал с пълна картина на фактите и аргументите, за да постанови своето решение.

КРЪГЛИ ГОДИШНИНИ

През 2009 година Сливенска Митрополия ще чества няколко кръгли годишнини:

На 2 март се навършват 70 години от рождението на Негово Високопреосвещенство Сливенския Митрополит ИОАНИКИЙ. Живеният друм на Митрополит Иоаникий започва през 1939 г. в с. Пет могили, Новозагорска община. Роден и израснал в благочестиво семейство, още от детски години е закърмен и възпитан в православната вяра. Основно образование завършва в родното си село с отличен успех, след което: Софийска духовна семинария 1953- 1958 г., Софийска духовна академия 1960- 1964 г., Московска духовна академия 1964-1966 г., където получава научна степен „Кандидат на богословието“

Клирическият ѝ църковно- административният стаж на Митрополит Иоаникий започва на 1 август 1966 г., когато е назначен за ПРОТОСИНГЕЛ на Сливенска Митрополия. Оттогава, с малко прекъсване 1968 - 1971 г., когато е бил протосингел на Старозагорска Митрополия, до днес той служи в Сливенска Митрополия като протосингел, викарен епископ и митрополит.

Честит юбилей, Владико!

На 13 март се навършват 70 години от блажената кончина на Сливенския Митрополит ИЛАРИОН. Роден е на 8 февруари 1870

г. в гр. Севлиево. През 1891 г. завършва Търновското духовно училище, а през 1898 г. Киевската духовна академия. Постриган е в монашески сан през 1904 г. от Сливенския Митрополит Гервасий, който го ръкополага за йеродякон и йеромонах и го назначава за протосингел на Сливенска Митрополия. През 1908 г. Екзарх Йосиф го назначава за ректор на Цариградската духовна семинария. В края на 1909 г. се завръща в България и е назначен за протосингел на Сливенската Митрополия. На 25 ноември 1917 г. е ръкоположен за епископ с титлата "Велички". Ръкоположението се извършва в храма "Св. Димитър" в Сливен. На 11 юни 1922 г. е избран за Сливенски Митрополит. Той пръв посреща Цар Борис III и царица Йоанна на българска земя в Бургас след бракосъчетанието им на 30 октомври 1930 г. По негова инициатива и под негово ръководство е построена сегашната сграда на Сливенска Митрополия. Починал на 13 март 1939 година. Бог да го прости. Вечна да бъде паметта му.

На 3 април се навършват 90 години от блажената кончина на Сливенския Митрополит ГЕРВАСИЙ. Роден е през 1838 г. в Габрово. През 1854 г. заминава в Света Гора и става послушник в Хилендарския манастир. Като послушник пребивава там до 1858 г., когато е постриган за монах. Завършва монашеското училище в Карей. През 1863 г. е ръкоположен

за йеромонах и е изпратен като таксидиот в гр. Станимъка /дн. Асеновград/. През 1867 г. става игумен на Араповския манастир "Св. Неделя", където престоява до 1873 г., когато е ръкоположен за епископ с титлата "Левкийски" и е назначен за помощник на Пловдивския Митрополит Панарет. След Съединението на България епископ Гервасий в продължение на 7 години управлява отделните се от Одринска епархия духовни околии в градовете Каваклий /дн. Тополовград/, Казъл - Агач /дн. Елхово/ и Харманли. През 1890 г. е изпратен от Екзарх Йосиф за помощник на престарелия Сливенски Митрополит Серафим. От 1891 г. управлява и новооткритата Старозагорска епархия до избирането на Методий Кусев за първи Старозагорски Митрополит през 1895 г. На 11 август 1896 г. е избран за Сливенски Митрополит. Починал на 3 април 1919 г. Бог да го прости. Вечна да бъде паметта му.

На 18 юни се навършват 70 години от избирането на Смоленския епископ ЕВЛОГИЙ за Сливенски Митрополит. Той е роден на 3 март 1890 г. във Враца. Син е на свещеник. Завършва Софийската духовна семинария, а през 1916 г. Православния богословски факултет при държавния университет в гр. Черновиц, Австрия. Назначен е за учител в Пловдивската духовна семинария, където приема монашеството. От 1917 г. до 1930 г. е протосингел на Врачанска митрополия. От 1931 г. е ректор на Пловдивската духовна семинария, когато е ръкоположен за епископ с титлата "Смоленски". От август 1936 г. е ректор на Софийската духовна семинария и за няколко месеца през 1938 г. е и Главен секретар на Св. Синод. От 1 януари 1939 г. е назначен за Викарен епископ на Сливенския Митрополит Иларион. На 18 юни 1939 г. е избран за Сливенски Митрополит. Починал внезапно от сърдечен удар на 5 април 1947 г. на 57-годишна възраст. Бог да го прости. Вечна му памет.

На 14 октомври се навършват 190 години от рождението на Сливенския Митрополит СЕРАФИМ. Роден е на 14 октомври 1819 г. в Пирдоп. Завършва духовно училище в Свищов. След като се оженил, бил ръкоположен за свещеник в Пловдив за махалата "Каршиака"

По-късно овдовява и през 1869 г. приема монашески чин и е възведен в архимандритско достойнство. Назначен е за председател на църковната община в Татар - Пазарджик /дн. Пазарджик/. Там престоява до 1872 г. През 1873 г. е избран и ръкоположен за Сливенски Митрополит. Тържествено пристига в Сливен на 3 юни 1873 г. Митрополит Серафим е известен в Сливен със самопожертвователната си дейност за запазване на паството си от турските жестокости по време на Априлското въстание. Дейно подпомага руските войски по време на Освободителната война. През 1878 г. Митрополит Серафим основава в Сливен първото в България дружество "Червен кръст", на което е първи председател. След Освобождението той е избран за първи кмет на Сливен. Починал на 11 август 1896 г. Вечна му памет.

БЛАГОВЕЩЕНИЕ

/25 март/

"ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН" - издание на Сливенска Митрополия

Редакционен колектив:
Сливенски Митрополит ИОАНИКИЙ,
иконом Борис БЕРОВ, иконом Панайот
ЧАКЪРОВ, Вълкан ЯНЕВ.
Редактор Димитър ПЕТКОВ.

Адрес на редакцията: 8800 - Сливен
площад "Хаджи Димитър" 5
Сливенска Митрополия.
Телефон 62-56-21.

Банкова сметка 1000121215 - ДСК Сливен.

Предпечатната подготовка и печат ИК "ЖАЖДА" Сливен.